

АРТЪР КОНАН ДОЙЛ ТРИТЕ СТРЕХИ

Превод от английски: Василена Мирчева, —

chitanka.info

Сякаш никое от приключенията ни не е започвало така внезапно и драматично, както случаят, свързан с Трите стрехи. Няколко дни не бях виждал Холмс и нямах представа, с какво се занимава. Тази сутрин той бе в приказливо настроение. Тъкмо се бях отпуснал в удобното кресло до камината срещу приятеля ми, сгъшен в другото с лула между зъбите, когато се появи посетителят ни, а всъщност по-точно би било да се каже, че връхлетя в стаята като разгневен бик.

Ако огромният негър, който нахълта, не бе заплашителен, щеше да изглежда комично с крещящия си възтесен костюм и бухнала оранжева вратовръзка. Широкото му лице със сплескан нос имаше нагло изражение, а в мрачните му очи проблясваше злоба, докато местеше поглед от приятеля ми към мен.

— Кой от двамата ви, джентълмени, е г'син Холмс?

С разсеяна усмивка приятелят ми вдигна лулата си.

— А вие сте, значи? — негърът се приближи до масата с пъргава стъпка. — Вижте, г'сине, недей си пъха носа, дето не трябва, и остави хората да си вършат работата. Ясно?

— Много добре — каза Холмс — Продължавайте!

— Така ли? Добре било — разгорещи се здравенякът. — Хич няма да е добре, като те подреда хубавичко. Знаем ги тия като теб, ама хич не изглеждат добре, след като са си имали работа с мен. Добре да го запомниш — и той навря големия си като парен чук юмрук под носа на моя приятел. Холмс го заразглежда отблизо с явен интерес.

— По рождение ли е такъв — попита той, — или става постепенно?

Не зная кое подейства по-убедително — леденият тон в гласа му или проскърцването на ръжена, който сграбчих. Тъй или иначе, свирепият ни посетител видимо поомекна.

— Е, добре, да не кажете, че не съм ви предупредил — заяви той. — Един приятел се интересува от Хароу, знаете за к'во говоря, и не иска да му се бъркате. Ясно? Вие не сте законът и аз не съм законът. Речеш ли да се навъртате там, и аз ще съм наблизко. Не забравяй го.

— И бездруго трябваше да се срещна с вас — подхвана Холмс. — Не ви предлагам да седнете, защото не ми харесва миризмата ви. Вие сте Стив Дикси, биячът, нали така?

— Точно така, г'син Холмс, знаете с кого си имате работа, така че мислете, преди да обижда.

— О, обидата е последното нещо, от което се нуждаете — каза Холмс, гледайки ужасните бърни на посетителя ни. — Но може би ще ми кажете нещо за убийството на младия Пъркинс недалеч от бар „Холбърн“... А, да не би да си тръгвате?

Когато негърът отново се извърна към нас, лицето му бе оловно.

— Няма да слушам такива работи — рече той. — Пък и к'во можех да направя с Пъркинс, г'син Холмс? Както тренирах на ринга Бул в Бирмингам, оня младок се довлече и сам си го изпроси.

— Добре, Стив, предполагам, че на съдиите ще разкажеш по-подробно — каза Холмс и додаде: — Доста неща знам за теб и за Барни Стокдейл...

— Тогава помогнете ми, за Бога, г'син Холмс...

— Достатъчно. Изчезвайте, ще ви повикам, когато ми потрябвате.

— Всичко добро, г'син Холмс. Нали няма да ми държите карез, дето така нахълтах и...

— Само ако ми кажете кой ви изпраща.

— То не е тайна. Оня г'син, дет' го споменахте.

— А него кой го е наел?

— Да пукна, ако знам, г'син Холмс. Рече ми: „Стив, върви при г'син Холмс и му кажи да не си вре носа в Хароу, ако му е мил животът.“ Т'ва е, честна дума.

Без да каже дума повече, посетителят ни се втурна към вратата и изчезна също така внезапно, както се бе появил. С ведра усмивка Холмс изтръска пепелта от лулата си.

— Радвам се, че не се наложи да му чупиш празната глава, Уотсън, забелязах маневрата ти с ръжена. Както сам видях, оказа се безобиден здравеняк, слабоумен и лесен за сплашване. Той е от бандата на Спенсър Джон, замесена в една тъмна афера, която ще разнищя, когато имам повече време. Прекият му шеф Барни е малко по-обигран. Занимават се с побоища, изнудване и други тъмни дела. Искам да знам кой стои зад тях в този конкретен случай.

— Но защо се опитват да те сплашат.

— Щом някой е толкова заинтересуван, че да прибегне до подобни мерки, явно в Хароу става нещо, което нямам намерение да оставя така.

— Да, но какво?

— Тъкмо това се канех да ти съобщя, преди да ни прекъснат по този комичен начин. Прочети това писмо от госпожа Мабърли. Ако желаш, ела с мен. Ще ѝ телеграфираме, преди да тръгнем.

Уважаеми, господин Шерлок Холмс,

Обръщам се към Вас по повод на редица странни случки, свързани с дома ми. Бихме могли да обсъдим въпроса утре, когато Ви е удобно. Къщата е на няколко крачки от гара Уийлд. Ако не се лъжа, покойният ми съпруг, Мортимър Мабърли, беше един от първите Ви клиенти.

Искрено Ваша
Мери Мабърли

Адресът беше Трите стрехи, Хароу Уийлд.

— Това е! — каза Холмс. — Ако си свободен, да се захващаме.

След кратко пътуване с влак наехме карета и скоро се озовахме пред Трите стрехи — тухлена постройка с гредоред, издигната сред занемарена поляна. Над горните прозорци покривът правеше три чупки в неуверен опит да защити името на дома. Отзад започваше рехавя горичка от хилави борови дръвчета. Мястото изглеждаше потискащо и неприветливо. Домът обаче се оказа уютен и добре обзаведен, а приветливата възрастна домакиня, която ни посрещна, притежаваше всички белези на изтънчеността и културата.

— Помня добре съпруга ви, госпожо — започна Холмс. — Макар да са минали години, откак се възползва от услугите ми по един незначителен повод.

— Вероятно името на сина ми Дъглас ви е по-познато.

Холмс я погледна заинтригувано.

— Боже мой! Вие сте майката на Дъглас Мабърли? Слабо го познавам, но в Лондон едва ли има човек, който да не е чувал за него. Забележителна личност! Къде е той сега?

— Почина, господин Холмс. Беше аташе в Рим, миналия месец почина от пневмония.

— Съжалявам. Кой би предположил! Не познавах по-жизнен човек от него. Живееше толкова интензивно, с всяка фибра.

— Твърде интензивно, господин Холмс, и тъкмо това го съсипа. Вие го помните жизнерадостен и преливащ от енергия. Не сте виждали мрачния потиснат и затворен мъж, в който се превърна. Сърцето му бе разбито. За един-едничък месец милото ми момче пред очите ми се превърна в похабен циничен човек.

— Любовна история? Жена?

— По-скоро демон. Но не за това ви помолих да дойдете, господин Холмс.

— Двамата с доктор Уотсън сме на ваше разположение.

— Случиха се някои странни неща. Живея тук от около година, вода самотен живот, почти не познавам съседите си. Преди три дни дойде един господин и се представи като агент по покупко-продажба на имоти. Негов клиент желаел да закупи къщата и ако съм била склонна да я продам, само да съм назовяла сумата. Стори ми се доста странно — наоколо има нелоши постройки, които са празни и чакат купувач. Така или иначе, заинтересувах се от предложението. Поисках с петстотин лири повече от сумата, за която я купих. Господинът веднага се съгласи, но добави, че клиентът му желаел да купи и обзавеждането, така че да включа и него. Част от мебелите са от стария ми дом и както сам забелязвате, доста хубави, така че сериозно закръглих сумата. Той отново прие без всякакви възражения. Винаги съм искала да пътешествам по света, а сделката изглеждаше толкова изгодна, че напълно ме осигуряваше до края на живота ми. Вчера господинът дойде с подготвените документи. За щастие ги показах на адвоката си, господин Сутро, който живее в Хароу, и той ми каза: „Този договор е, меко казано, странен. Подпишете ли го, няма да можете да изнесете *нищо* от къщата, дори личните си вещи!“ Така че, когато агентът дойде отново вечерта, подчертах, че съм имала намерение да продам само мебелите. „Не, не, всичко“ — заяви той. „Как така? А дрехите ми? А бижутата?“ „Е, добре, за личните ви вещи могат да се направят известни отстъпки. Но всичко, което бъде изнесено от къщата, ще трябва да бъде най-внимателно проверено. Клиентът ми е доста щедър, но държи на капризите си и си има свои разбирания. Иска всичко или нищо.“ „Тогавя нека бъде нищо“ — отвърнах и с това нещата приключиха, но цялата история ми се стори доста странна и си помислих...

В този миг ни прекъснаха по доста необичаен начин.

Холмс вдигна ръка да замълчим, втурна се и рязко отвори вратата, сграбчи за рамото едра намусена жена и я придърпа вътре. Тя несръчно се опитваше да се освободи от хватката му и приличаше на огромно пиле, което кряка и се върти непохватно из курника.

— Пуснете ме! Как смеете? — кряскаше тя.

— Какво правеше там, Сюзън?

— Ами, гуспожа, току влизах да питам ще остават ли гус'дата за обяд, па тоя мъж ме сграбчи.

— От пет минути подслушва зад вратата, но не исках да прекъсвам интригуващия ви разказ. Хриптенето в гърдите ви издаде, Сюзън. Шумничко дишате...

Жената го зяпна ядно, без да успее да скрие удивлението си.

— Кой сте вие и с какво право се държите така с мен?

— Просто искам да задам няколко въпроса във ваше присъствие. Госпожо Мабърли, споменавали ли сте някому, че възнамерявате да ми пишете и да се посъветвате с мен?

— Не, господин Холмс.

— Кой изпрати писмото ви?

— Сюзън.

— Точно така. Е, Сюзън, кого известихте, че господарката ви ме моли за съвет?

— Лъжа! Никого не съм известявала.

— Еее, Сюзън, нали знаете, че хората с хриптящи гърди не живеят дълго. Пък и не е хубаво да се лъже. Та на кого казахте?

— Сюзън — викна господарката й. — Ти си коварна лъжкия. Сега си спомних, че те видях да говориш с някого при оградата.

— Моя си работа! — тросна се прислужничката.

— Да предположим ли, че си говорила с Барни Стокдейл? — попита Холмс.

— Като знаете, какво сте ме заразитвали?

— Трябваше да се уверя. А ти, Сюзън, ще получиш десет лири, ако ми кажеш кой стои зад Барни.

— Някой, който може да сложи хиляда лири на всеки десет, които вие някога сте имали.

— Богат мъж, значи? Аха, усмихвате се, значи е богата жена. Е, не мислите ли, че е по-добре да ни кажете името й и да си получите десетачката.

— Преди това ще се видим в пъкъла.

— Ау, Сюзън, какъв е този език!

— Махам се от тук. До гуша ми дойде. Ще пратя утре някой да ми вземе багажа — и тя се втурна навън.

— Довиждане, Сюзън. И не прекалявай с успокоителните! — викна след нея Холмс.

После оживеното му настроение рязко помръкна и когато вратата се затвори зад гърба на освирепялата слугиня, лицето му бе сурово.

— Бандата сериозно се е задействала. Вижте колко бързо плетат мрежите си. Изпратили сте писмото в десет часа. Така че Сюзън е разполагала с достатъчно време да доложи на Барни, а той от своя страна да уведоми работодателя си и да се посъветва с него. Той или тя — склонен съм да приема второто заради усмивката на Сюзън, когато си мислеше, че не я гледам, го потвърди — скроява план. Извикали са Черния Стив и в единайсет на следващата сутрин той дойде да ме заплашва. Бързичко действат.

— Но какво искат?

— Това е въпросът. Кой е живял тук преди вас?

— Един морски капитан в оставка. Казвал се е Фъргюсън.

— Да знаете нещо интересно за него?

— Не съм чувала.

— Чудех се дали не е възможно да е закопал нещо ценно. Разбира се, в днешно време, когато някой реши да крие съкровище, го оставя в Пощенската банка. Но все се намират разни ексцентрици. Без тях светът би бил скучен. Отначало помислих, че може да е заровено нещо ценно, но в такъв случай защо ще искат да купуват мебелите? Едва ли притежавате, без да го подозирате, картина от Рафаело или първо издание на Шекспир.

— Не мога да се сетя за нещо по-ценно, което притежавам, от чаен сервиз „Краун Дерби“.

— Това не ни помага много за разплитането на загадката. Защо ли не заявяват открито какво искат? Ако ламтяха за чаения ви сервиз, по-вероятно е да ви предложат добра цена за него, вместо да се пазарят за цялата ви покъщнина. Не, доколкото схващам, има нещо, за което не знаете, че притежавате, но не бихте се разделили с него, ако научите.

— И аз така виждам нещата — вметнах.

— Щом и доктор Уотсън е съгласен, сигурно е така.

— Добре, господин Холмс, какво може да е това нещо?

— Нека се опитаме да намерим отправна точка за анализ. Живеете тук от около година, нали?

— Почти две.

— Още по-добре. В този немалък период никой не е искал нищо от вас. И изведнъж преди три-четири дни някой решава, че спешно му е нужна къщата ви. Какво мислите за това?

— Може да се предположи — обадих се аз, — че предметът, все едно какъв, е тук отскоро.

— Отново сме на едно мнение — каза Холмс. — Е, госпожо Мабърли, да сте се сдобили с нещо наскоро?

— Не, нищо не съм купувала.

— Наистина? Забележително! Засега може би ще е най-добре да оставим нещата така, докато не научим нещо по-конкретно. На вашия адвокат може ли да се разчита?

— О, да, имам пълно доверие на господин Сутро.

— Имате ли други прислужници, или Сюзън, която току-що напусна, беше единствената?

— Има и едно младо момиче.

— Свържете се с господин Сутро и го помолете да пренощува тук утре и вдругиден, за да ви пази.

— От какво?

— Кой знае? Обстоятелствата са крайно неясни. Ако не открия какво кроят, ще трябва да тръгна откъм обратния край. Впрочем агентът остави ли ви някакъв адрес?

— Само картичка с името и професията си. Хайнес-Джонсън, посредник и оценител.

— Надали ще го открием в регистрите. Честните хора не крият работния си адрес. Ако се случи нещо ново, веднага ме известете. Ще се заема със случая ви и можете да разчитате, че ще го доведе докрай.

Докато прекосяхахме коридора, пронизателният поглед на Холмс, от който нищо не убягваше, спря върху няколко куфара и сандъци, наредени в ъгъла. Етикетите им се виждаха ясно.

— Милано, Люцерн, тези са от Италия.

— Вещите на горкия Дъглас.

— И още не сте ги разопаковали? Откога са тук?

— Пристигнаха миналата седмица.

— Но как сте ги оставили досега? Сигурно тъкмо в тях е липсващата нишка. Откъде сте сигурна, че не съдържат нещо ценно?

— Това е почти невъзможно, господин Холмс. Освен заплатата си горкият Дъглас получаваше само една малка рента. Какво толкова ценно би могъл да притежава?

Холмс стоеше озадачен.

— Не отлагайте повече, госпожо Мабърли — каза той накрая. — Пренесете куфарите в спалнята си и прегледайте съдържанието им колкото може по-скоро. Ще дойда утре и ще ми разкажете.

Ясно беше, че Трите стрехи са под наблюдение — още преди да стигнем края на високата ограда, забелязахме наемния бияч в края на пътечката. Едрата му фигура изглеждаше още по-мрачна и застрашителна в това уединено място. Холмс пъкна ръка в джоба си.

— За пищова ли бъркате, г'син Холмс?

— Не, Стив, за шишенцето парфюм.

— Шегуваме се, значи, а, г'син Холмс?

— Хич няма да ти е до шеги, като се захвана с теб, Стив. Мисля, че достатъчно ясно те предупредих тази сутрин.

— Много мислих, г'син Холмс, за онуй, дето ми казахте тая сутрин, и реших, че не ми се говори повече за случая с г'син Пъркинс. Ако мога да ви помогна с нещо, г'син Холмс, веднага ще го сторя.

— Кажете ми чии нареждания изпълняваш?

— Ой, Божке! Ама нали ви казах, г'син Холмс. Не знам. Моят шеф Барни ме прати и т'ва е всичко.

— Добре, Стив, запомни едно: дамата в тази къща и всичко, което ѝ принадлежи, е под моя защита. Недей го забравя.

— Няма, г'син Холмс. Запомних.

— Страх го е за кожичката и с това го държа, Уотсън — отбеляза приятелят ми, когато отминахме. — Той би издал работодателя си, ако знаеше кой е. Хубаво, че научих някои неща за бандата на Спенсър Джон и за самия Стив. А нашият случай, Уотсън, опира до Лангдейл Пайк. Ще се срещна с него и след това може би ще съм по-наясно със случая.

През деня повече не видях Холмс, но се досещах с какво се занимава. Лангдейл Пайк беше неговият ходещ справочник за всякакви скандални факти и подробности. Това странно безлично създание прекарваше времето си, приведено до прозореца на клуба на улица

„Сейнт Джеймс“, откъдето приемаше и разпространяваше всички клюки на метрополията. Твърдеше се, че е натрупал четирицифрен доход от всекиседмичните си статии за долнопробните вестници, задоволяващи нездравото любопитство на съмнителната публика. Това създание с автоматична прецизност улавяше всяко размътване в дълбините на лондонските потайности и го водеше на повърхността. Холмс неведнъж дискретно му бе помагал и Лангдейл му беше задължен.

Рано на следващата сутрин от вида на приятеля ми заключих, че нещата се развиват благополучно. Оказа се обаче, че денят ни е подготвил неприятна изненада във вид на следната телеграма:

Моля елате веднага. Обир в къщата на клиента.
Полицията известена.

Сутро

— Събитията достигнаха критичния предел по-бързо, отколкото очаквах — възкликна Холмс. — Който и да стои в дъното, не си е губил времето, което изобщо не ме изненадва след онова, което чух. Този Сутро, естествено, е нейният адвокат. Сбърках, Уотсън, като не те помолих да останеш в къщата за през нощта. Явно не биваше да разчитаме на този господин. Е, не ни остава нищо друго, освен отново да посетим Хароу.

Трите стрехи доста се различаваха от подредения дом, който бяхме посетили предния ден. Група местни безделници се навъртаха около градинската порта, докато двама полицаи внимателно оглеждаха прозорците и лехите със здравец. Вътре заварихме сивокос възрастен господин, който се представи като адвокат, както и припрян руменобуз инспектор. Той се здрависа с Холмс като със стар познайник.

— Господин Холмс, въпросът този път е напълно ясен. Най-обикновен грабеж, напълно в компетенциите на бедната стара полиция. Експерти не са нужни.

— Убеден съм, че случаят е в сигурни ръце — отвърна Холмс. — Най-обикновен грабеж, казвате?

— Съвсем. Знаем кой е извършителят, и сме по петите му. Бандата на Барни Стокдейл е, видели са оня голям негър да се навърта наоколо.

— Чудесно! А какво са взели?

— Като че ли не са успели да приберат много. Госпожа Мабърли е била упоена с хлороформ, а къщата... А, ето я и самата домакиня.

Вчерашната ни познайница, бледа и разстроена, се появи на прага, подкрепяна от младата прислужничка.

— Добър съвет ми дадохте, господин Холмс — започна тя с печална усмивка. — Уви, не ви послушах! Не исках да притеснявам господин Сутро и ето че пострадах.

— Научих за станалото едва тази сутрин — обади се адвокатът.

— Господин Холмс ме посъветва да се обърна за помощ към приятел. Пренебрегнах препоръката му и платих за това.

— Изглеждате сериозно разстроена, госпожо — каза Холмс. — Вероятно ще ви е трудно да говорите за случилото се.

— Всичко е тук — обади се инспекторът, потупвайки дебел тефтер.

— Все пак, стига дамата да не е прекалено разстроена...

— Няма много за разказване. Без съмнение онази безбожница Сюзън им е помогнала. Познавали са най-подробно къщата. Съвзех се с тампон хлороформ в устата, но не знам колко време съм била упоена. Когато се съвзех, видях един мъж до леглото, друг тъкмо вадеше някакъв пакет от куфара на сина ми, а останалите вещи бяха пръснати и разхвърляни по пода. Скочих и успях да го хвана, преди да избяга.

— Поели сте голям риск — вметна инспекторът.

— Държах го здраво, но той ме блъсна, а другият трябва да ме е ударил, защото не помня нищо повече. Мери, прислужничката, чула шума и се развикала за помощ през прозореца, което довело полицията, но престъпниците ги нямало.

— Какво са взели?

— Май не липсва нещо важно, сандъците на сина ми не съдържаха ценни вещи.

— Оставили ли са някаква следа.

— Успяла съм да изтръгна лист хартия от мъжа, когото бях сграбчила. Намерих го после смачкан на пода, почеркът е на сина ми.

— Значи не е нещо ценно — рече инспекторът. — Ако това е била целта на крадците...

— Точно така — рече Холмс. — Ясно е като бял ден. Все пак любопитно ми е да го погледна.

Инспекторът измъкна от бележника си старателно сгънат лист.

— Никога не пропускам нещо, колкото и маловажно да е — заяви той с приповдигнат тон. — И вас съветвам така да правите, господин Холмс. За двайсет и пет години практика съм си научил уроците. Винаги може да има отпечатъци от пръсти или нещо друго.

Холмс разглеждаше листа.

— Какво ще кажете за това, инспекторе?

— Доколкото мога да преценя, става дума за края на някакъв странен роман.

— Положително за това става дума — каза Холмс. — Видели сте номера, отбелязан в горния край на страницата, двеста четирийсет и пета. А къде са останалите двеста четирийсет и четири?

— Ами сигурно крадците са ги взели. Дано поне да ги прочетат.

— Доста озадачаващо е да проникнеш с взлом, за да откраднеш разни писания. Това не ви ли навежда на нещо, инспекторе?

— Да, сър. Предполагам, че в бързината са грабнали първото, което им е попаднало. Пожелавам им успех с плячката.

— Защо са се захванали с вещите на сина ми? — попита госпожа Мабърли.

— Като не са намерили нищо ценно на долния етаж, опитали са си късмета горе. Аз поне така виждам нещата. Вие какво ще кажете, господин Холмс?

— Трябва да помисля, инспекторе. Ела до прозореца, Уотсън.

Застанахме до светлината и той прочете написаното. Започваше от средата на изречението и гласеше следното:

... лицето му кървеше от раните и ударите, но те бяха нищо в сравнение с разбитото му сърце. Гледаше прекрасния ѝ лик. Беше готов да жертва живота си за този лик, който сега наблюдаваше агонията и унижението му. Тя се усмихна. О, небеса! Когато вдигна очи към нея, демонична усмивка играеше на леденото ѝ лице. Тогава

любовта умря и се роди омразата. Трябва да живееш за нещо. И щом не е заради целувката ти, любима, ще бъде, за да те погубя, за да бъда отмъстен.

— Интересен граматичен обрат — отбеляза Холмс с усмивка, докато връщаше листа на инспектора. — Забелязахте ли как „той“ се заменя от „аз“. Авторът е бил толкова погълнат от историята си, че в кулминационния момент напълно се е вживял в своя герой.

— На мен ми звучи мъгляво и безсмислено — обяви инспекторът, докато прибираше листа обратно в тефтера си. — Какво? Да не би да си тръгвате, господин Холмс?

— След като случаят е в толкова способни ръце, аз, разбира се, нямам повече работа тук. Между другото, госпожо Мабърли, не споменахте ли, че ви се иска да попътувате?

— Винаги съм мечтала за това, господин Холмс.

— А къде бихте отишли: Кайро, Мадейра, Ривиерата?

— О! Ако имах средства, бих обиколила света.

— Околосветско пътуване — звучи чудесно! Е, приятен ден. Довечера ще ви изпратя телеграма.

Докато излизахме, видях как инспекторът се усмихна и поклати глава „Тези умници не са съвсем наред с главата“ — красноречиво казваше изразът му.

— Е, Уотсън, малкото ни пътуване приближава края си — каза Холмс, когато отново се потопихме в глъчката на Централен Лондон. — Време е да разрешим случая и най-добре ще е да дойдеш с мен. По-сигурно е, когато имаш работа с жени като Исидора Клайн, да водиш и свидетел.

Наехме карета и се отправихме към площад „Гросвенор“. Холмс, както бе потънал в мислите си, неочаквано се сепна.

— Между другото, Уотсън, предполагам, че вече всичко ти е ясно?

— Не, май не е така. Мога само да предполагам, че отиваме при дамата, която стои зад цялата афера.

— Точно така! Нима обаче името Исидора Клайн не ти говори нищо? Беше най-прославяната красавица. Нямаше съперничка. Във вените ѝ тече чистата испанска кръв на могъщите конквистадори.

Предците ѝ управляват Пернамбуко от поколения. Омъжила се е за захарен магнат, възрастен немец на име Клайн, и не след дълго се превръща не просто в най-богатата, но и в най-красива вдовица, която светът е познавал. Следва авантюристичен период, в който тя се отдава на задоволяване на многобройните си прищевки. Сменя няколко любовници, сред които и Дъглас Мабърли, един от най-способните мъже в Лондон. За нея това е поредната авантюра, но Дъглас категорично не е салонен лъв. Силен и горд мъж, той се е отдал изцяло и е очаквал в замяна същото. Напълно в традицията на *la belle dame sans merci*^[1] от романите тя скоро се отегчава. И понеже словесните аргументи не се оказват достатъчно убедителни, тя намира друг начин да му покаже, че връзката им е приключена.

— Той е описал това в книгата си...

— А, ето че събра мозайката. Научих, че се кани да се омъжва за младия херцог на Ломонд, който кажи-речи може да ѝ бъде син. И ако нейно височество майка му проявява снизходителност към възрастта ѝ, публичният скандал е съвсем друго нещо. Затова е било толкова наложително... А! Ето че пристигнахме!

Спряхме пред една от най-елегантните сгради в Уест енд. Изпънат лакей взе визитните ни картички, после ни ги върна и заяви, че дамата не е у дома.

— Тогава ще я почакаме — бодро заяви Холмс.

Лакеят сякаш се смути.

— Няма я вкъщи, означава, че я няма за вас — каза той.

— Чудесно — отвърна Холмс. — В такъв случай няма да се налага да чакаме. Моля, предайте тази бележка на дамата — той написа няколко думи на лист от бележника си и го подаде на лакея.

— Какво написа? — попитах го.

— О, просто: „А можеше да е полицията.“ Мисля, че сега ще ни приеме.

Така и стана, при това с изумителна бързина. Минута по-късно се озовахме в просторна и пищно подредена гостна, излязла сякаш от „1001 нощ“. Всичко тънеше в сумрак, само тук-там розови лампи хвърляха слаба светлина. Когато видях ламата, разбрах, че и за най-бляскавата красота настъпва време, когато приглушеното осветление е желателно. С влизането ни тя се изправи от канапето. Беше висока, с

царствена осанка и изящно лице, напомнящо маска. Черните ѝ испански очи хвърляха убийствени искри.

— Как смеете да се натрапвате по този начин. И какво е това скандално съобщение? — попита тя, размахвайки бележката.

— Нямам какво да обяснявам, госпожо. Достатъчно уважавам интелигентността ви, за да го правя. Макар че, признавам, напоследък започнах да се съмнявам в нея.

— И какво ви подтикна към това, сър?

— Предполагането, че наетите от вас биячи ще ме сплашат и ще ме принудят да изоставя случая. С професия като моята се захващат хора, които опасността привлича. Тъкмо вие ме принудихте още по-сериозно да се захвана със случая на младия Мабърли.

— Не разбирам за какво говорите. Какво общо мога да имам аз с наемни биячи?

Холмс се извърна отегчено.

— Да, госпожо, надценен интелигентността ви. Довиждане!

— Чакайте! Къде отивате?

— В Скотланд ярд.

Още не бяхме прекосили стаята, когато тя се втурна и хвана Холмс за ръката. Стоманената ѝ хладина за миг се превърна в кадифена ведрост.

— Моля седнете, господа, за да изясним този случай. Ще бъде откровена с вас, господин Холмс, вие сте истински джентълмен, женската интуиция ми го подсказа. Ще ви се доверя като на приятел.

— Не мога да обещаая, че ще сторя същото, госпожо. Аз не съм законът, но представлявам справедливостта, доколкото позволяват скромните ми възможности. Готов съм да ви изслушам и след това да ви кажа как възнамерявам да постъпя.

— Наистина доста глупаво беше от моя страна да заплашвам смел мъж като вас.

— Истински глупавото, госпожо, е, че сте потърсили услугите на банда престъпници, които могат да ви изнудват или предадат.

— О, не съм толкова наивна. Обещах ви да бъда откровена. Никой освен Барни Стокдейл и жена му Сюзън не знае по чия заръка действа — тя се усмихна и с очарователно доверителен тон добави: — Колкото до тях, е, това не е първият път...

— Разбирам. Изпитали сте ги преди това.

— Те са обучени хрътки и действат безшумно.

— Подобни хрътки рано или късно отхапват ръката, която ги храни. За този обир ще бъдат арестувани. Полицията е по петите им.

— Ще си получат заслуженото. За това им се плаща. Моето име няма да се спомене във връзка с тази история.

— Освен ако аз не го съобщя.

— Но няма да го направите. Вие сте джентълмен. Това е женска тайна.

— Най-важното е да върнете ръкописа.

Тя избухна в мелодичен смях, после отиде до камината и разбърка с ръжена изстиналата пепел.

— За това ли става дума? — попита с предизвикателна усмивка.

Стоеше пред нас неустойимо дяволита и изящна. Усетих, че макар да се бе сблъсквал с доста престъпници, пред тази жена Холмс с мъка запазваше самообладание, колкото и неподатлив да бе на чувства.

— Това подписа присъдата ви — каза той хладно. — Умеете да действате бързо, но този път прекалихте.

Ръженът падна с трясък от ръцете на дамата.

— Как може да сте толкова жесток! — извика тя. — Трябва да ме изслушате да ви разкажа цялата история.

— Предполагам, че и сам мога да го направя вместо вас.

— Но вие трябва да ме разберете, господин Холмс. Да се опитате да погледнете от позицията на жена, която вижда как всичките ѝ амбиции са на път да се сринат в последния момент. Трябва ли да бъде обвинена за това, че се е опитала да се защити?

— Първородният грях все пак е ваш.

— Да, така е! Признавам. Дъглас беше мило момче, за жалост просто не се вместише в плановете ми. Искаше да се омъжи за него, да се свърже с мъж без доходи и титла! Не искаше и да чуе за друго и започна да упорства. Понеже бях показала известна благосклонност към него, той реши, че това му дава право над мен и че трябва да му се отдам изцяло. Взе да става непоносимо. Трябваше да го накарам да разбере това.

— Като наемете главорези да го нападнат под собствените ви прозорци.

— Вие, изглежда, наистина знаете всичко. Е, добре, така беше. Барни и момчетата му го отведоха от тук, и то малко грубичко, трябва

да призная. Но как постъпи той след това, господин Холмс? Възможно ли е един джентълмен да предприеме подобно нещо? Написа книга, в която разказа собствената си история. Аз, разбира се, съм вълкът, а той агнето. Имената, естествено, бяха променени, но това не би заблудило никого в Лондон. Какво ще кажете за това, господин Холмс?

— Е, той е бил в правото си.

— Това нямаше да се случи, ако въздухът на Италия не бе заразил кръвта му с вековечната си злоба и жестокост. Изпрати ми копие от романа си, за да изживея кошмара на очакването. Пишеше ми, че има две копия — едно за мен и едно за издателя му.

— Откъде знаехте, че издателят няма да откаже да публикува книгата?

— Знаех кой е издателят. Това не беше първата му книга. Открих, че след това никой не е получавал вести от него, а после дойде новината за внезапната му смърт. Докато вторият екземпляр не бъдеше унищожен, за мен нямаше да има спокойствие. Естествено бе да е сред вещите, които върнаха на майка му. Пуснах бандата в действие. Сюзън постъпи в къщата като прислужничка. Опитах се да уредя нещата честно. Горещо исках това, честно ви казвам! Бях готова да купя къщата с всичко в нея. Щях да приема всяка цена, която тя определеше. Прибягнах до другия вариант едва след като всички останали възможности се провалиха. Допускам, господин Холмс, че съм била твърде жестока с Дъглас, и — Господ ми е свидетел — дълбоко съжалявам за това, но какво можех да направя, когато цялото ми бъдеще бе заложено на карта?

Шерлок Холмс сви рамене.

— Добре, добре, сигурно ще успеем да се споразумеем — и след кратка пауза додаде: — Колко ли струва околосветска обиколка с билет първа класа?

Дамата замръзна от удивление.

— Пет хиляди лири?

— Ще трябва да помисля.

— Чудесно. Разпишете чек за тази сума, а аз ще се погрижа госпожа Мабърли да го получи. Дължите й малка смяна на въздуха. И, госпожо, внимавайте! — предупредително насочи показалец към нея Холмс. — Много внимавайте! Не можете до безкрай да си играете с остри предмети и да не порежете накрая нежните си ръце.

[1] Красивата безпощадна дама (фр.) — заглавие на стихотворение от Кийтс — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.